

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Ch. 1

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק א'

(1) Ezra and his Court also instituted the practice of a prayer service at night, because the limbs of the afternoon continual-offering continued to be burned on the altar all night, as it says; (Leviticus 6:2) "This is the burnt-offering [which burns on the altar all night, until morning]." This is like the idea expressed in the verse; (Psalms 55:18) "Evening, morning, and noon, I pray and cry aloud, and He will hear my voice." The evening prayer is not an obligation, as the morning and afternoon prayers are. Nonetheless, all Jews, wherever they live, have made it their practice to say the evening prayer and have accepted it upon themselves as an obligation. (2) Ezra and his Court also instituted a prayer after the afternoon prayer, close to sunset, on fast days only, in order to say more entreaties and requests because of the fast. This is the prayer called *ne'ilah*

[locking] — that is, the gates of the heavens are locked before the sun and the sun has become hidden — for this prayer is said specifically prior to sunset. (3) Thus, each day has three prayer services: the evening, morning, and afternoon prayers. On Sabbaths, Holidays, and new moons, there are four prayer services: the three, of every day, and the additional [*mussaf*] prayer. On Yom Kippur, there are five; these four and the *ne'ilah* prayer.

א וכן התקינו שיהא אדם מתפלל תפלה אחת בלילה שהרי אברי תמיד של בין הערבים מתעבלין והולכין כל הלילה שנאמר (ויקרא ו') היא העולה וכו' כענין שנאמר (תהלים ג') ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמה וישמע קולי. ואין תפלת ערבית חובה בתפלת שחרית ומנחה ואף על פי כן נהגו כל ישראל בכל מקומות מושבותיהם להתפלל ערבית וקבלוה עליהם בתפלת חובה: ב וכן תקנו תפלה אחר תפלת המנחה סמוך לשקיעת החמה ביום התענית בלבד כדי להוסיף תחנה ובקשה מפני התענית וזו היא התפלה הנקראת תפלת נעילה כלומר ננעלו שערי שמים בעד השמש ונסתרה לפי שאין מתפללין אותה אלא סמוך לשקיעת החמה: ג נמצאו התפלות בכל יום שלש. ערבית ושחרית ומנחה. ובשבתות ובמועדים ובראשי חודשים ארבע. שלש של כל יום ותפלת המוספין. וביום הכפורים חמש. ארבע אלו ותפלת נעילה:

VAYAKHEL FOR MONDAY

TORAH

ויקהל ליום שני

תורה

כימין בקריאת ארבעה פסוקים אלו שהם כנגד ד דמילוי יוד דשמ ב'ין להשאר בו הארה מתוספת הרוח משבת שעברה

ז ומשכי דדכרי מסמקי ומשכי דסגונא ואעי שטין: ח ומשחא לאנהרותא ובוסמיא למשח רבותא ולקטרת בוסמיא: ט ואבני בורלא

ז וערת אילים מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: ח ושמן למאור ובשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: ט ואבני שהם

(7) Ram skins [dyed] red, *tachash* skins, acacia wood; (8) [Olive] oil for illumination, spices for the Anointment Oil and for the perfume incense; (9) *Shoham* stones, and [specific precious] stones to fill [their housings], for the

ואבני אשלמותא לשקעא
באפודא ובחושנא: י וכל
חכימי לבא בכון ייתון
ועבדון ית כל די פקד יי:

ואבני מלאים לאפוד ולהשן: י וכל-חכם-
לב בכם יבאו ויעשו את כל-אשר צוה
יְהוָה:

eifod and the breastplate. (10) And everyone who is wise of heart among you will come and make all that the Lord has commanded:

PROPHETS I Kings 7

נביאים מלכים א פרק ז

יט וקרונתון דעל ריש עמודיא
עובד שושנתא לקיט באולמא
ארבע אמין: כ וקרונתון על
תרין עמודיא אף מלעלא
מלקביל דיבקא די לעבר
סריגתא ורמוניא מאתן סדרין
עבידין ליה סחור סחור על
קרונתא תניתא: כא ואקים ית
עמודיא לאולמא דהיכלא
ואקים ית עמודא מימינא
וקרא ית שמיה כיין ואקים ית
עמודא משמאלא וקרא ית
שמיה בועז: כב ועל ריש עמודיא עובד שושנתא ושלמת עיבדת עמודיא:

יט וכתרת אשר על-ראש העמודים מעשה שושן
באולם ארבע אמות: כ וכתרת על-שני העמודים
גם-ממעל מלעמת הפטן אשר לעבר שבכה
(השבכה קרי) והרמונים מאתים טרים סביב על
הפתרת השנית: כא ויקם את-העמודים לאלם
ההיכל ויקם את-העמוד הימני ויקרא את-שמו
יכין ויקם את-העמוד השמאלי ויקרא את-שמו
בועז: כב ועל ראש העמודים מעשה שושן ותתם
מלאכת העמודים:

(19) And the [bowl-like] crowns that were upon the top of the pillars were of lily work design as in the hall, for four cubits. (20) And there were crowns [extending upward and outward] upon the two pillars also above [the upper bowl-like crowns], over against the bulge which was by the [end of the] net work; and the two hundred [brass] pomegranates were in [two] rows around and upon [the net work of the one crown and] the other crown. (21) And he set up the pillars in the hall of the Temple; and he set up the right pillar, and called its name Yakhin; and he set up the left pillar, and called its name Boaz. (22) And upon the top [half cubit] of the [eighteen cubit] pillars [the walls were very thin and] were [referred to as of] lily work; thus was the work of the pillars completed.

RASHI

רש"י

(19) מעשה שושן — as in “the petals of a lily.” (Chronicles II 4:5) (20) Which was by the net work — at the end of the net work.

(יט) מעשה שושן. כמו פרחי שושנים: (כ) לעבר השבכה. בסוף השבכה:

Writings Mishlei 19-20

כתובים משלי פרק יט-כ

כח סהדא רגלאה ממיק
בדיניה ופומהון דרשיעי מפיק
עאתא: כט מתקנין לממקני
דיני ומתא לגשמיהון
דסכלי: א ממקנא הוא תמרא
ורויא שכרא וכל דשני ביה

כח עד בליעל יליץ משפט ופי רשעים יבלע-און:
כט נכוננו ללצים שפטים ומהלמות לגו כסילים:
כ א לץ היין המה שכר וכל-שגה בו לא יחכם:
ב נהם ככפיר אימת מלך מתעברו חוטא נפשו:

לא נתחכם: ב נהם היד אריא אימתא דמלכא ומן דמחמית ליה חטי על נפשיה:

(28) A godless witness testifies judgment; but the iniquity will devour the mouth of the wicked. (29) Judgments are prepared for scorners, and flogging for the body of fools. **20** (1) The scorner, a drinker of wine, shouts for strong drink; and whoever strays with it will not become wise. (2) Fear of the King is like the roar of a lion; whoever provokes him to anger forfeits his life.

RASHI

רש"י

(28) **Testifies judgment** — *he testifies against a man, judgments of torture and death.* יבלע און — *The iniquity will devour.*

(כח) יליץ משפט. יעיד לאדם משפטי יסורין ומיתה: יבלע און. האון יבלעהו: (כט) שפטים. של צרעת לזה הלץ המספר בלשון הרע: ומהלמות. מכות: לגו. לגופו: (א) לץ. הוא מי ששותה יין: המה. שרצה לשכר יין ישן. ובאמת כל שגה בו לא יחכם: (ב) אימת מלך. הקב"ה: מתעברו. מכעיסו:

(29) **Judgments** — *of leprosy to this scorner who slanders.* ומהלמות — *[means] flogging.*

לגו — *to his body.* (1) לץ — *this is one who drinks wine.* **Shouts** — *that he wants to become inebriated of strong wine and in truth*

whoever strays with it, will never become wise. (2) **Fear of the King** — *i.e., the Holy One Blessed is He.* מתעברו — *means provokes him.*

Mishnah Shabbat, chapter 22

משנה שבת פרק כב

(1) If a barrel [of wine or other produce] broke [on the Sabbath, before he had any of his meals], one may save from it food [sufficient] for three meals [only. The Rabbis

א תבית שנשברה, מצילין הימנה מזון שלש סעודות, ואומר לאחרים, בואו והצילו לכם, ובלבד שלא יספג. אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין,

feared that, in a panic to save what he could, he would carry into a public domain. Therefore, the Rabbis limited what he can save to three meals, if collected in several utensils, or with one utensil, as much as fits into it] and he [the owner] can say to others; Come and save for yourselves [three meals' worth], provided that he does not sponge it up [and then let it drip into a container. Even though he may have a sponge with a leather handle which will not squeeze the sponge, this is still considered a weekday activity and therefore prohibited]. Fruit may not be squeezed in order to extract their juice [this is prohibited under the labor category of

רבנו עובדיה מברטנורא

א מצילין מזון שלש סעודות. ואפילו בכלים הרבה, דאילו בכלי אחד אמרן בפרק כל כתבי דכמה דבעי מציל: לכם. כל אחד מזון שלש סעודות: ובלבד שלא יספג. שלא ישים ספוג לשאוב היין ולחזור ולהטיף, ואף על פי שיש

threshing]; and even if they flowed of their own accord, they are [still] prohibited [the Rabbis prohibited this in the case of mulberries and pomegranates as a precaution, lest he come to squeeze out the juice]. Rabbi Yehudah says; If [they, i.e., all fruit including mulberries and pomegranates were intended] to be eaten [as fruit], then that which flows from them is permitted [since he wants to eat them, he will not come to squeeze out the juice,

(with the exception of olives and grapes for even if he wants to eat them, one may yet come to squeeze them, since their primary purpose is for squeezing)]; but if [the mulberries and pomegranates were] for liquids [he intended to drink them], then that which flows from them is prohibited. [The Gemara explains that, in the case of fruit usually used for eating, the Rabbis also agree that juice which flowed on its own, is permitted. The dispute between the Rabbis and Rabbi Yehudah is only regarding mulberries and pomegranates, since sometimes they are used for their juice]. Honeycombs which are crushed [to release their honey] before the Sabbath and it [the honey] then oozed on its own [on the Sabbath, the honey] is forbidden [lest one come to crush the honeycomb on the Sabbath]; but Rabbi Eliezar (see Tosfot Rabbi Akiva Eiger) permits it [the *halachah* follows Rabbi Eliezar and we do not fear lest someone crush it on the Sabbath]. (2) Whatever [food] was cooked in hot water before the Sabbath may be soaked [again] in hot water on the Sabbath [even in a *kli rishon* — a vessel once removed from the fire and still capable of cooking even if not directly on the fire. The reason being that we say *ain bishul achar bishul* — there is no cooking after cooking]; but, whatever was not cooked in hot water before the Sabbath may [only] be rinsed with hot water on the Sabbath, with the exception of year-old salted [pickled] fish, small, salted fish and the *kulias* of Spain [a type of fish with a very thin skin], because their rinsing [in hot water cooks them and] completes their preparation. (3) One may break open a cask in order to eat dried figs from it [since this is destructive], provided that he does not intend making it into a utensil [i.e., making a proper opening in the cask which is not a destructive act]; [A cask was usually covered

ואם יצאו מעצמן, אסורין. רבי יהודה אומר, אם לאכלין, היוצא מהן מותר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורים. ורבי אליעזר מתייר: ב כל שבא בחמין מערב שבת, שורין אותו בחמין בשבת, וכל שלא בא בחמין מערב שבת, מדיחין אותו בחמין בשבת, חוץ מן המליח הישן (ודגים מלוחים קטנים) וקוליס האספנין, שהדחתן זו היא גמר מלאכתן: ג שובר אדם את החבית לאכל הימנה גרוגרות, ובלבד שלא יתפנן

רבנו עובדיה מברטנורא

לספוג בית אחיזה דליכא חשש סחיטה, שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול. ואפילו ליקח בידו שמן ודבש שהן עבים ונדבקים ולקנח ידו בשפת הכלי אסור, שלא יעשה כמעשה חול: אין סוחטין את הפירות. דהוי ליה מפרק, תולדה דדש: אסורין. גזירה שמא יסחוט לכתחלה: רבי יהודה אומר אם לאוכלין היו אותן פירות מכונסים: היוצא מהן מותר. דלא ניחא ליה במה שזבו וליכא למיגזר בהו שמא יסחוט: ואם למשקין. היו מכונסין, דניחא ליה במאי דנפיק מניה: היוצא מהן אסור. גזירה שמא יסחוט. ובזיתים וענבים מודה רבי יהודה לחכמים דאף על גב דכנסן לאוכלים היוצא מהן אסור, כיון דרכן לסחיטה קיימי, כי אתו לידי משקה יהיב דעתיה בהכי. ובשאר מיני פירות מודים חכמים לרבי יהודה, כיון דלאו דרכן לסחיטה. לא נחלקו אלא בתותים ורמונים, דר' יהודה מודמה להו לשאר פירות וחכמים מדמו להו לזיתים וענבים. והלכה כרבי יהודה: חלות דבש. כשהן מרוסקין זב הדבש מעצמו מתוך השעוה ואין דרך לסחוט, הילכך ר"א מתייר, וחכמים אוסרים, גזרו אטו שאינן מרוסקין. והלכה כר"א: ב כל שבא בחמין. שנתבשל: מדיחין. דהדחתו אינה בשולו, אבל לא שורין: חוץ מן המליח הישן. דג מליח שעברה עליו שנה משנמלה: וקוליס האספנין. דג שקליפתו דקה, והדחתו בחמין הוא גמר בשולו: ג שובר אדם את החבית. מפני שהוא מקלקל:

with a clay stopper and sealed all around with wax or tar.] One may not make a hole in the stopper [rather, he must remove the entire stopper]; these are the words of Rabbi Yehudah; but the Sages permit it [since one does not want dirt to fall in, it is unusual to make a mouth in a stopper on its top and therefore, this is not considered making a vessel]. However, one must not pierce it [the stopper] on its side, while if it is perforated, one may not place wax upon it, because he smooths it [over the hole to seal it and this is prohibited as a subcategory of *memacheik* — smoothing skins by removing fur]; Rabbi Yehudah says; [Such] an incident came before Rabbi Yochanan ben Zakkai in Arab and he said; I fear on his account [that he may be liable] to a sin-offering [for smoothing wax over the opening]. (4) A cooked dish may be placed in a pit for it to be guarded [against spoiling in the heat, and we do not fear lest he smooths out the bottom of the pit so the pot can stand straight], and good [drinkable] water into [a pool of] stale water for it to be cooled, and cold water [may be placed] in the sun for it to be heated [and we do not fear that one may come to place a bottle of water in hot ashes]. If one's garments fell into water [while] on the road, he may walk in them without fear [lest people suspect him of washing his clothes]. When he reaches the outermost courtyard [of the city where he need not fear that his clothes will be stolen] he may spread them out in the sun [to dry], but not in view of the people [lest they suspect him of washing his clothes. However, the *halachah* does not follow this Mishnah since anything the Rabbis prohibited for the sake of appearances, is also prohibited to perform, even in private]. (5) If one bathes in the water of a pit or in the [hot] water of Tiberias and dries himself even with ten towels, he may not carry them [home] in his

רבנו עובדיה מברטנורא

ובלבד שלא יתכוין לעשות כלי. לעשות לה פה נאה: אין נוקבין מגופה. הדבוקה בפי חבית, אלא נוטל את כולה, דכי נקיב לה מתקן פתחא הוא: רבי יוסי מתיר. דאין דרך פתח חבית בכך. והלכה כרבי יוסי: ולא יקבנה מצדה. כלומר, הא דשרי רבי יוסי להיות נוקב את המגופה, לא שרי אלא למעלה בראש המגופה, דלאו אורחא למעבר פתחא התם אלא נוטל כל המגופה; אבל מצדה, זמנין דעביד ליה לנקב בצד המגופה משום פתחא, ואינו רוצה לפתחה למעלה שלא יפלו צרורות או עפר ביין: ממרח. ויש כאן משום ממוק: בערב. שם מקום: חוששני לו מחטאת. אם מירח השעורה לדבקה בדופני הכלי סביב הנקב: ד לתוך הבור. שאין בו מים: שיהא שמור. שלא יסריח מחמת החום. והא קמשמע לן דלא חיישינן דלמא אתי לאשווי גומות שבקרקעית הבור כדי שיהא שוה להושיב שם הקדירה: ואת המים היפים. הראויים לשתייה: ברעים. בתוך מקוה מים רעים שאינן ראויין לשתייה. ומילתא דפשיטא היא ומשום סיפא נקט לה, דתנן ואת הצוננין בחמין בשביל שיחמו, מהו דתימא נגזור דלמא אתי לאטמוני ברמיך, קמשמע לן: מי שנשרו כליו. שנפלו במים בשבת: מהלך עמהן ואינו חושש. שמא יחדרו אותו שכבסן; הגיע לחצר החיצונה. הסמוכה למבוא העיר שהוא מקום המשתמר: שוטחן בחמה. ליבשן: אבל לא כנגד העם. שיחדרוהו שכבסן. ומשנה זו דחוויה היא, שהלכה בידינו כל דבר שאסרו חכמים מפני מראית העין אפילו בחודי חדרים אסור, הלכך אסור לשטחן אפילו שלא כנגד העם: ה ונסתפג. וקנח: אפילו בעשר אלונטיות. סדינים שמקנחין בהן, ונסתפג בהן זה

hand [even where he is permitted to carry, since he may come to wring them out. The Mishnah uses the example of the waters of Tiberias since bathing in the waters of a bathhouse was prohibited by the Rabbis because the attendants would heat them on the Sabbath]. However, ten men may dry their faces, hands, and feet on one towel and carry it in their hands [each will remind the

other that it is forbidden to wring out the towel]. (6) One may oil and [lightly] massage [the body]. But one may not knead [strongly] or scrape [the skin with a scraper, since these are weekday activities]. One must not go down to Pulima [according to the version of the Bartenura, an area in a valley filled with water, underneath which there is quicksand, and if one were to sink in it, he would not be able to extricate himself without the assistance of many people], nor may one induce vomiting [by ingesting an emetic, being similar to taking medicine], nor may one straighten an infant[’s limbs, i.e., the vertebrae in the spine may not be reset, if they become dislocated] nor may one reset a broken bone [the *halachah* is that one may reset a bone on the Sabbath]. If one dislocated his hand or foot, he may not massage it violently in cold water but may bathe it in the usual way, and if it heals, it heals.

רבנו עובדיה מברטנורא

אחר זה, אע"ג דלא נפיש מיא בכל חדר וחד אפילו הכי לא יביאם בידו לתוך ביתו אפילו על ידי עירוב, שאין כאן איסור הוצאה אלא גזירה שמא ישכח ויסחטם בבואו: **אבל עשרה בני אדם**. הואיל ומרובין הם מדכרי אהדדי. ואפילו חדא אלונטית לעשרה בני אדם, דהשתא נפיש בה מיא, אפילו הכי מביאין אותה בידם ולא גורנין שמא יסחטוה, הואיל ומרובין הן: **פניהם ידיהם ורגליהם**. אורחא דמלתא נקט, והוא הדין לכל גופן. ואין הלכה כמשנה זו, אלא אפילו אחד מביא בידו אלונטית שנסתפג בה ולא חיישינן שמא יסחוט: **ו סכין**. שמן בשבת: **וממשמשין**. ביד על כל הגוף להנאה: **אבל לא מתעמלין**. לשפסף בכה: **ולא מתגרדין**. במגדרת, ודומה לו (איוב ב) ויקח לו חרש להתגרד בו, משום דהוי כעובדא דחול: **אין יורדין לפולימא**. בקעה מלאה מים ותחתיה טיט כמו דבק, ויש בה מקומות שיטבע הרוחץ שם באותו טיט וידבק בו ואינו יכול לעלות עד שיתקבצו בני אדם ויעלוהו בקושי גדול ובדוחק. פירוש אחר, בקעה שטיט שלה מחליק והרוחץ שם נופל ובגדיו נושרים במים ואתי לידי סחיטה: **אפקטויזין**. להקיא. ופירוש, אפיק טוי זיין. כלומר, להוציא המזון ממקום בשולו שהיא האצטומכה. אפיק, מוציא. טוי, מתבשל, צלי אש מתרגמינן טוי נור. זיין, מזון. ודוקא לשתות משקה שמביאו להקיא הוא שאסור בשבת, אבל להכניס אצבעו לתוך פיו כדי להקיא מותר. והיבא ראית ליה צערא ואם יקיא יתרפא, מותר אפילו על ידי משקה: **ואין מעצבין את הקטן**. לתקנו ולישב עצמותיו וחוליות שדרתו, משום דמחזי כבונה. ולא אמרן אלא לאחר זמן, אבל ביום לידה שרי: **מעצבין**. לשון ידך עצבוני ויעשוני (איוב ז): **ואין מחזירין את השבר**. עצם שנשבר. ואין הלכה כמשנה זו, אלא הלכה מחזירין את השבר בשבת: **שנפרקה ידו**. שיצא העצם מן הפרק שלו: **לא יטרפם**. לשון ביצים טרופות בקערה. שמשטתף (בצונן) על מקום השבר, דמחזי דלרפואה קעביד:

Gemara Shabbat, 145b

גמרא שבת דף קמ"ה.

Rabbi Chiyya bar Abba and Rabbi Assi were sitting before Rabbi Yochanan, while Rabbi

יתיב רב חייא בר אבא ורבי אסי קמיה רבי יוחנן

Yochanan was sitting and dozing. Rabbi Chiyya bar Abba asked Rabbi Assi; Why are the fowls in Bavel fat [in comparison to those of Eretz Yisrael]? He replied; Go to the wilderness of Gaza, and I will show you fatter ones. Why are the Festivals in Bavel [so] joyous [in comparison to those celebrated in Eretz Yisrael]? Because they [its inhabitants] are poor [and therefore, appreciate the special food and drink prepared for the Festival]. Why are the scholars in Bavel distinguished [in dress]? Because they are not [as] well learned [as are the scholars in Israel, hence they receive respect because of their appearance]. Why are idolaters immoral? Because they eat abominable and creeping things. Rabbi Yochanan woke up [and] said to them; Children! Did I not this teach you; “Say unto wisdom, You are my sister:” (Proverbs 7:4) [Meaning] if the matter is as clear to you as is [the law] that your sister is prohibited to you, say it; but if not, do not say it? Said they to him; Then let the Master tell us some of these? Why are the fowls of Bavel fat?

Because they were not sent into exile, as it is said; “Moab has been at ease from his youth, and he has settled on his lees and has not been emptied from vessel to vessel neither has he gone into captivity [therefore his taste remained in him, and his scent is not changed].” (Jeremiah 48:11) And how do we know that they suffered exile here [in Israel]? Because it was taught, Rabbi Yehudah said: For fifty-two years no man passed through Judea, as it is said; For the mountains will I take up a weeping and wailing [and for the pastures of the wilderness a lamentation], ... both the fowl of the heavens and the [*beheimah*] beast are fled, they are gone: (Jeremiah 9:9) The numerical value of *beheimah* is fifty-two. Why are the Festivals in Bavel joyous? Because they were not subject to that curse, regarding which it is written, I will also cause all her mirth to cease, her feasts, her new moons, her Sabbaths, and all her solemn assemblies.” (Hosea 2:13) Why are the scholars of Bavel distinguished [in dress]? Because they are not in their [original] homes, as people say, In my own town, my name [is sufficient]; away from home, my dress [distinguishes me]. Why are idolaters immoral? Because they did not stand at Mount Sinai. For when the serpent came upon Eve he injected a lust into her; [as for] the Israelites who stood at Mount Sinai, their lustfulness

ויתייב רבי יוחנן וקא מנמנמם אמר ליה רבי חייה בר אבא לרבי אסי מפני מה עופות שבבבל שמנים. אמר ליה קלף למדבר עצה ואראך שמנים מהן. מפני מה מועדים שבבבל שמחים מפני שהם עניים. מפני מה תלמידי חכמים שבבבל מצויינין לפי שאינן בני תורה. מפני מה נכרים מזוהמין מפני שאוכלין שקצים ורמשים. איתער בהו רבי יוחנן אמר להו דרדקי לא כף אמרתי לכם (משלי ז) אמור להכמה אחתי את אם ברור לך הדבר כאחותך שהיא אסורה לך אמרהו ואם לאו לא תאמרהו. אמרו ליה ולימא לן מר איזה מהם מפני מה עופות שבבבל שמנים מפני שלא גלו שנאמר (ירמי' מ"ח) שאנן מואב מנעוריו ושקט הוא אל שמריו ולא הורק מפלי אל כלי ובגולה לא הלך. והכא מנלן דגלו. דתניא רבי יהודה אומר חמשים ושתיים שנה לא עבר איש ביהודה שנאמר (שם ט) על ההרים אשא בכי ונהי וגו' מעוף השמים ועד בהמה נדרו הלכו בהמה בגימטריא נ"ב הו'. מפני מה מועדים שבבבל שמחים מפני שלא היו באותה קללה דכתיב (הושע ב') והשבתי כל משושה חגה חדשה ושבתה וכל מועדה. מפני מה תלמידי חכמים שבבבל מצויינין לפי שאינן בני מקומן דאמרי אינשי במתא שמאי בלא מתא תותבאי. מפני מה נכרים מזוהמין שלא עמדו על הר סיני שבשעה שבא נחש על תנה השיל בה וזהמא ישראל שעמדו על הר סיני פסקה וזהמתן

departed. The idolaters who did not stand at Mount Sinai, their lustfulness did not depart. Rabbi Acha son of Rava asked Rabbi Ashi: What about proselytes? He replied: Though they were not present, their *mazal* were present, as it is written, “[But it is not only with you that I am making this covenant and this oath;] It is with those that are standing here with us this day before the Lord our God and also with those who are not yet here [with us this day].” (Deuteronomy 29:14)

זוהר ויקהל דף ד' ע"ב

מלה דא שִׁמְעָנָא בְּרִיזִין דְּבוּצִינָא קְדִישָׁא וְלֹא אֶתְיָהִיב לִי רִשׁוֹ לְגַלְגָּאָה בְּרִ לְכוּ חֲסִידֵי עֲלִינִין. דְּאִי בְּהֵימָא שְׁעֵתָא דְּאִיְהִי נִקְטָא נִפְשִׁין וְרוּחִין בְּרַעֲוֵי דְּדִבְקוּתָא תְּדָא אִיהוּ יִשְׁוֵי לְבִיָּה וְרַעוּתִיהָ לְדָא וְיָהִיב נִפְשִׁיהָ בְּדִבְקוּתָא בְּהֵימָא רַעוּתָא. לֹא אֶתְקַבְּלַת בְּהֵימָא שְׁעֵתָא בְּהֵימָא רַעוּתָא דְּאִינֵן רוּחִין וְנִפְשִׁין וְנִשְׁמַתִּין דְּאִיְהִי נִקְטָא הָאִי אִיְהִי בְּרִ נֶשׁ דְּאֶתְעָרִיר בְּעָרְוֹרָא דְּחֵי בְּהָאִי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְּאֶתִּי וְתוּ דְּבַעֲיָא לְאֶתְבַּלְלָא מְכַל סְטְרִין מְלָכָא וּמְטְרוֹנִיתָא מְלַעֲלָא וּמִתְתָּא וְלֹאֲתַעְטָרָא בְּנִשְׁמַתִּין בְּכָל סְטְרִין. אֲתַעְטָרָא בְּנִשְׁמַתִּין מְלַעֲלָא וְאֲתַעְטָרָא בְּנִשְׁמַתִּין מְלַתְתָּא. וְאִי בְּרִ נֶשׁ יְכוּיִן לְבִיָּה וְרַעוּתִיהָ לְכָל דָּא וְיִמְסוֹר נִפְשִׁיהָ מִתְתָּא בְּדִבְקוּתָא בְּרַעוּתָא כְּמָה דְּאֶתְמַר בְּדִין קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא קְאָרִי לִיָּה שְׁלוֹם לְתַתָּא כְּגוֹנוּנָא דְּהֵהוּא שְׁלוֹם דְּלַעֲלָא הֵהוּא דְּבְרִיךְ לָהּ לְמְטְרוֹנִיתָא וְאֶכְלִיל לָהּ וְאֶעְטַר לָהּ בְּכָל עֲטְרִין. אוּף הֵכִי הָאִי בְּרִ נֶשׁ קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא קְרִי לִיָּה שְׁלוֹם לְתַתָּא כְּמָה דְּאֶתְ אָמַר (שׁוֹפְטִים ו') וְיִקְרָא לוֹ יְיָ שְׁלוֹם. וְכָל יוֹמֵי הֵכִי קְרָאֵן לִיָּה לַעֲלָא שְׁלוֹם בְּגִין דְּאֶכְלִיל וְאֶעְטַר לְמְטְרוֹנִיתָא לְתַתָּא כְּגוֹנוּנָא דְּהֵהוּא שְׁלוֹם לַעֲלָא. וְכֵד אֶסְתַּלַּק הֵהוּא בְּרִ נֶשׁ מְהָאִי עֲלָמָא נִשְׁמַתִּיהָ סְלָקָא וּבְקָעָא בְּכָל אִינֵן רְקִיעִין וְלִית מָאן דִּימְחִי בִּידָהּ. וְקְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא קְרִי לָהּ וְאָמַר (יִשְׁעִיָּה נ"ו) יְבֹא שְׁלוֹם וְשִׁכְנַתָּא אֶמְרַת יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם וְגוֹמַר וְיִפְתְּחוּן לָהּ תְּלִיסַר טוּרֵי דְּאֶפְרַסְמוּנָא דְּכִיָּא וְלֹא יְהִי מָאן דִּימְחִי בִּידָהּ. וְעַל דָּא זְכָאָה אִיהוּ מָאן דִּיִּשְׁוֵי לְבִיָּה²⁸ וְרַעוּתִיהָ לְדָא וְעַל דָּא כְּתִיב כָּל נְדִיב לְבוֹ יְבִיאָהּ אֶת תְּרוּמַת יְיָ לְגַבֵּי מְלָכָא עֲלָאָה כְּמָה דְּאֶתְמַר. אָרִים רַבִּי אַבָּא קְלִיָּה וְאָמַר ווִי רַבִּי שְׁמַעוֹן אֲנִתְּ בְּחִיִּין וְאָנָּא בְּכִינָא עֲלָדָּה. לֹא עֲלָדָּה בְּכִינָא אֲלָא בְּכִינָא עַל חֲבַרְיָא וּבְכִינָא עַל עֲלָמָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּבוּצִינָא דְּשַׁרְנָא דְּאֶדְלִיק לַעֲלָא וְאֶדְלִיק לְתַתָּא. וּבְנִהוּרָא דְּאֶדְלִיק לְתַתָּא נִהִירִין כָּל בְּנֵי עֲלָמָא (נ"א נְהִיר לַעֲלָא) ווִי לַעֲלָמָא כֵּד יִסְתַּלַּק נְהוּרָא דְּלְתַתָּא בְּנִהוּרָא דְּלַעֲלָא. מָאן יְנִהִיר נְהוּרָא דְּאוּרִיָּתָא לַעֲלָמָא קָם רַבִּי אַבָּא וְנִשְׁיַק לְרַבִּי חֵיָּא. אָמַר לִיָּה מְלִין אֲלִין הוּוּ תַּחְתּוֹן יְדָדָּה וְעַל דָּא קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁדַרְנֵי עַד הֵכָא לְאֶתְחַבְּרָא עִמְכוֹן זְכָאָה חוּלְקָהּ:

Yosef le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

מוסר

Sha'arei Kedusha, Part 2, Chapter 4

מספר שערי קדושה ח"ב שער ד'

In the holy Zohar, on the Torah portion of *Terumah*, they said; The spirit of defilement has no power at all over the bodies of the righteous, who were not drawn after the pleasures of impurity in this world, for they had no pleasure in this world except the enjoyment of a commandment and of the Sabbath and Festivals. The spirit of defilement

אָמְרוּ בְּזֹהַר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁתָּ תְּרוּמָה גּוֹפִיָּהוּן דְּצִדִּיקָא דְּלֹא אֶתְמַשְׁכוּ בְּהָאִי עֲלָמָא בְּתַר הַנְּאֻוֹת דְּהֵימָא קְלִיפָה לֹא שְׁלֻטָא עֲלֵיהוּ רִיחַ מְסָאָבָא כְּלָל דְּלֹא אֲתַעֲנְגוּ בְּהָאִי עֲלָמָא אֲלָא מִתַּעֲנוּגֵי דְּמִצְוָה וְשַׁבְּתִין וְחַגִּין

cannot have power over them at all because they had no pleasure from what belongs to it ... But if they had pleasure on weekdays from that which belongs to it, regarding this it is said; (Malachi 2:3) “I will strew dung on your faces.” It was taught by the school of Eliyahu; If a person has not merited Torah, let him ask for mercy that excessive food and drink not enter his intestines. And our early Sages said; The greatest preventive fence [to guard against sin] is eating [right, i.e., not indulging in excessive food or drink]. And it is written; (Proverbs 21:23) “Whoever guards his

mouth and his tongue, guards his soul from trouble.”

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Ch. 1

(1) A person may not pray fewer Amidah prayers than these [three, *shacharit*, *minchah* and *arvit*], but he may add to them. If a person wants to pray all day long, he is permitted to do so. All the prayers that he adds are similar to freewill-offerings. For this reason, someone who recites a voluntary prayer must add something new in each of the middle blessings, on the subject of that blessing. But if he says something new in even one of them, it is enough to show that it is a voluntary, and not an obligatory, prayer. A person may never add to or subtract from the first three and last three blessings, nor change anything in them. (2) The Congregation may not recite a voluntary prayer, because the community may not bring a freewill-offering. Even an individual may not say the additional [*mussaf*] prayer twice, once as the obligation of the day and once voluntarily, because an additional [*mussaf*] sacrifice may not be brought as a freewill-offering. One of the *Gaonim* ruled that it is forbidden to recite a voluntary prayer on the Sabbath or Festivals because on those days, freewill-offerings were not brought; rather, only those sacrifices which are obligatory for that day [were offered].

ההוא רוח מסאבא לא יכיל לשלטאה עליהו כלל כיון דלא אתענגא מדיליה בלום וכו' ואי אתהני מדיליה ביומין דחול עליה אתמר (מלאכי ב') וזריתי פרש על פניכם וכו' ותנא דבי אליהו לא זכה אדם לתורה יבקש רחמים על אכילה ושתיה יתירה שלא יכנס לתוך מעיו. ואמרו קדמונינו הגדר המופלא לאדם הוא המאכל וכתוב (משלי כ"א) שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו:

הלכה

הרמב"ם הלכות תפלה פרק א'

א תפלות אלו אין פוחתין מהם אבל מוסיפין עליהם אם רצה אדם להתפלל כל היום כלו הַרְשׁוֹת בְּיָדוֹ וְכָל אוֹתָן הַתְּפִלוֹת שְׁיוֹסִיף כְּמוֹ מְקַרֵּיב נְדָבוֹת לְפִיכֶף צְרִיף שִׁיתְחַדֵּשׁ דְּבַר בְּכָל בְּרָכָה וּבְרָכָה מִן הָאֲמֻצְעִיּוֹת מֵעֵין הַבְּרָכוֹת וְאִם חֲדָשׁ אֶפְלוּ בְּבְרָכָה אַחַת דֵּי כְּדֵי לְהוֹדִיעַ שֶׁהִיא נְדָבָה וְלֹא חוֹבָה וְג' רֵאשׁוֹנוֹת וְג' אַחֲרוֹנוֹת לְעוֹלָם אֵין מוֹסִיפִין בָּהֶם וְלֹא פוֹחֲתִין מֵהֶן וְאֵין מְשַׁנִּין בָּהֶן דְּבַר: ב אֵין הַצְּבוּר מִתְּפַלְלִין תְּפִלַּת נְדָבָה לְפִי שְׂאִין הַצְּבוּר מְבִיאִין קָרְבַּן נְדָבָה וְלֹא יִתְפַּלֵּל אֶפְלוּ יְחִיד מוֹסֵף שְׁתֵּים אַחַת חוֹבַת הַיּוֹם וְאַחַת נְדָבָה לְפִי שְׂאִין מִתְּנַדְּבִין קָרְבַּן מוֹסֵף וְיֵשׁ מִן הַגְּאוּנִים מִי שְׁהוֹרָה שְׂאִסוּר לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלַּת נְדָבָה בְּשַׁבָּתוֹת וְיָמִים טוֹבִים לְפִי שְׂאִין מְקַרֵּיבִין בָּהֶן נְדָבָה אֶלֹא חוֹבַת הַיּוֹם בְּלֶבֶד: